

RIKSDAGENS PROTOKOLL.

1878. Första Kammaren. N:o 16.

Måndagen den 11 Mars 1878.

Kammaren sammanträdde kl. $\frac{1}{2}$ 3 e. m.

Justerades ett protokollsutdrag för den 9 och protokollet för den 5 i denna månad.

Föredrogs, men begärdes af flere ledamöter ånyo på bordet Konstitutions-Utskottets den 9 i denna månad bordlagda utlåtande N:o 4, i anledning af väckt motion om ändring i § 17 af Riksdagsordningen.

Föredrogs, men begärdes af flere ledamöter ånyo på bordet Stats-Utskottets den 9 i denna månad bordlagda utlåtande N:o 31, i anledning af väckta motioner angående undersökning och förslag till åstadkommande af nytt och tillfyllestgörande utlopp för Mälarens vatten.

Föredrogs, men begärdes af flere ledamöter ånyo på bordet Lag-Utskottets den 9 i denna månad bordlagda utlåtanden:

N:o 13, i anledning af väckt motion om ändring af 12 kap. 2 § samt 17 kap. 3 § Rättegångsbalken;

N:o 14, i anledning af väckt motion om förändrad lydelse af 17 kap. 4 § Rättegångsbalken;

N:o 15, i anledning af väckt motion om förändrad lydelse af 25 kap. 9 § Rättegångsbalken;

N:o 16, i anledning af väckt motion om ändring i 5 kap. 1 § Strafflagen, och

N:o 17, i anledning af väckt motion om förändrad lydelse af 14 kap. 12 § Strafflagen.

Föredrogs Andra Kammarens den 9 i denna månad bordlagda protokollsutdrag N:o 104, med delgifvande af Kammarens beslut öfver dess Tillfälliga Utskotts utlåtande N:o 7, om underdånig skrifvelse rörande närmare bestämmelser i fråga om de anteckningar, som i afseende på ledighet till äktenskap eller hinder deremot skola i vissa prestbevis intagas; och beslöt Första Kammaren, på Herr Talmannens hemställan, hänvisa detta ärende för vidare utredning till Kammarens Tillfälliga Utskott N:o 2.

Efter föredragning af Andra Kammarens den 9 i denna månad bordlagda protokollsutdrag N:o 105, med delgifvande af Kammarens beslut öfver 1:sta punkten i dess Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 12, angående föreslagen skrifvelse till Kongl. Maj:t om civila uniformers afskaffande m. m.; blef detta ärende för vidare utredning hänvisadt till Kammarens Tillfälliga Utskott N:o 1.

Anmäldes och bordlades:

Stats-Utskottets utlåtande N:o 10, angående regleringen af utgifterna under riksstatens Sjunde hufvudtitel; och

Lag-Utskottets utlåtande N:o 18, i anledning af väckt motion om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande ändring i lagstiftningen om verkställighet af frihetsstraff.

Kammaren åtskildes.

In fidem
O. Brakel.

Onsdagen den 13 Mars 1878.

Kammaren sammanträdde kl. 10 f. m.

Justerades 2 protokollsutdrag för den 11 och protokollet för den 6 i denna månad.

Föredrogs ånyo och bifölls Stats-Utskottets den 5 och 6 i denna månad bordlagda utlåtande N:o 30, angående föreslagna statsbidrag till vägars anläggning och förbättring, hamn- och brobyggnader samt vattenkommunikationer, äfvensom sjösänkningar och andra vatten-aftappningsföretag.

Föredrogs ånyo och bifölls Konstitutions-Utskottets den 9 och 11 i denna månad bordlagda utlåtande N:o 4, i anledning af väckt motion om ändring i § 17 af Riksdagsordningen.

Föredrogs ånyo Stats-Utskottets den 9 och 11 i denna månad bordlagda utlåtande N:o 31, med anledning af väckta motioner angående undersökning och förslag till åstadkommande af nytt och tillfyllestgörande utlopp för Mälarens vatten. *Undersökning rörande nytt utlopp för Mälarens vatten.*

Herr Reutersvärd: Ehuru jag naturligtvis har föga hopp att Riksdagen skall bevilja hvad i motionen föreslagits, synnerligen under nu varande förhållanden, då Stats-Utskottet ansett sig böra iakttaga en i mina ögon berömvärd sparsamhet med statens medel, har jag likväl begärt ordet för att uttala min tacksamhet för det erkännande Utskottet gifvit åt motionens syfte och Utskottets förklaring, att saken är förtjent af uppmärksamhet. Jag vill icke bestrida, att det sätt, hvarpå Utskottet ansett frågan i alla händelser kunna bringas till en lycklig lösning, kan leda till målet. Men det hade varit ett kraftigt och eftersträfvansvärdt understöd åt saken om jemväl Riksdagen å sin sida erkänt nyttan och nödvändigheten af detta företag, för att förebygga de ofta inträffande öfversvämningarne af Mälaren, hvilka åstadkomma stor skada utefter hela dess vattenbassin. Emellertid vägar jag icke nu, så vida jag icke finner något understöd från denna Kammares ledamöter, framställa något yrkande.

*Undersökning rörande nytt utlopp för Mälarens vatten.
(Forts.)*

Det har endast varit min afsigt att få till protokollet antecknad, det jag önskat, att Riksdagen skulle med mera värme omfatta förslaget, emedan för närvarande en ganska stor del af mellersta Sveriges jordigare lida rätt betydligt men af de uppdämningar, som vid Mälarens utlopp ega rum.

Friherre af Ugglas: Den fråga, på hvilken motionärerne här fäst uppmärksamheten, är både för hufvudstaden sjelf och för en ganska stor och betydande landsdel af den framstående vigt, att jag hoppas, det Kammaren, oakadt det slut, hvartill Stats-Utskottet kommit, sannolikt torde blifva det gällande, icke måtte nisstycka, om jag en stund upptager Kammarens tid, synnerligen som dagens föredragningslista icke upptager några ämnen, som torde föranleda någon vidlyftigare diskussion. I den föreliggande motionen angifves såsom orsak till de i Mälaren förekommande öfversvämningar de fördämningar vid dess utlopp, som verkstälts så väl i äldre som nyare tider. Hvad de äldre tiderna angår, kan jag icke annat än gifva motionärerna obetingadt rätt deri. Vid hufvudstadens anläggning var naturligtvis Mälarens utlopp i saltsjön fullkomligt obehindradt. Sedermera allt efter som stadens anläggning fortskred, tillkommo vid utloppet åtskilliga byggnader och anläggningar, och jag skulle kunna för Kammaren uppräknat allt ifrån 1400-talet alla de byggnader, som blifvit uppförda i strömmen såväl af kronan som af enskilde, såsom qvarnar, fisken och andra inrättningar. Vid slutet af 1700-talet var verkligen såväl Norrström som Söderström mycket belamrade med en mängd dylika anläggningar, som hämmade vattnets fria utlopp. Men från år 1780 skedde en fullständig omkastning i sättet att gå till väga i detta afseende, och alla de byggnadsföretag, som sedan utförts omkring Mälarens utlopp, hafva, långt ifrån att hämma utflödet, snarare ökat det fria utrymmet derför. Såsom bevis härför vill jag till en början anmärka, att man efter en tillförlitlig karta öfver Stockholm af år 1773, uppgjord af Jonas Brolin, anstält beräkningar öfver Mälarens utloppsarea vid den tiden, och man har kommit till det resultat, att vid en vattenhöjd af $16\frac{1}{3}$ fot öfver slussströskeln utgjorde arean då 2,119 qvadratfot. För närvarande utgör utloppsarean vid samma vattenstånd icke mindre än 2,356 qvadratfot; den har således på dessa år ökats med öfver 200 qvadratfot. Man har mycket fäst sig vid tre omständigheter såsom vållande Mälarens uppdämning. Den första af dessa är slussbyggnaden på söder. Sant är, att genom denna slussbyggnad stängdes icke mindre än två utlopp, som förut funnos, nemligen Qvarnströmmen och Fiskargångsströmmen. Men samtidigt med att dessa stängdes apterades den gamla slussgraven till utloppskanal, hvarjemte i södra delen af Norrström muddringar verkställdes, så att utloppsarean i sjelfva verket ökades genom dessa två omständigheter med icke mindre än något öfver 80 qvadratfot. Den andra omständighet, hvarvid man fäst sig, är dessa på senare tider utförda brobyggnader, dels för jernvägens, dels för hufvudstadens räknig; men då hvalfven under dessa broar upptaga mycket mera vatten än som slipper fram vid sjelfva utloppet, hafva de naturligtvis icke kunnat åstadkomma någon fördämning.

Slutligen har det anmärkts, att man vid ombyggnaden af kajen på Strömgatan vid norra sidan af Norrström inkräktat något på strömmens area. Jag ber att häremot få påpeka, att samtidigt borttogs en i strömmen utskjutande trappa, hvarjemte ganska betydande muddringar verkställes. Likväl får jag erkänna, att denna ombyggnad har måhända i någon obetydlig mån, som jag tror med 15 kvadratfot, minskat utloppsarean. I alla händelser kvarstår det förhållandet, att genom andra omständigheter Mälarens utloppsarea, långt ifrån att minskas, snarare ökats under de sista hundra åren, dels genom borttagandet af en mängd byggnader, som förut belamrade strömmen, dels genom vidlyftiga muddringar. Att dessa omständigheter äfven utöfvat inflytande på Mälarens vattenförhållanden, det tror jag mig kunna visa; ty man har sedan äldre tider gjort ganska noggranna observationer öfver vattenhöjden i Mälaren. Sammanfattar jag nu resultaten af dessa observationer i vissa större perioder, så visar sig, att medelståndet af Mälarens vattenyta utgjorde under åren 1801—1821 15,53 fot, åren 1822—1851 15,04 fot och under den senaste perioden 1852—1876 14,49 fot; den har således hela tiden varit i jemnt nedgående. Oaktadt visserligen äfven på senare tider skadliga öfversvämmingar inträffat, hafva de dock varit mindre förderliga än de som under äldre tider egt rum. År 1780 steg vattnet vid hastig flod icke mindre än 22 fot öfver Mälarens tröskel; år 1851 kom det icke längre än till 19, och sedermera har det aldrig kommit högre än 18 fot. Mälarens vattenyta har således både hvad medelståndet beträffar och vid hastig flod visat sig vara i nedgående. Jag tror således, att detta påstående, att Mälarens vattenförhållanden genom de i Stockholm på senare tider utförda byggnadsföretag undergått någon förändring, hvilat på ett misstag, och att man förr kunde kasta om motionärernas påstående och säga, att dessa byggnadsföretag snarare ledt till ett bättre än ett sämre förhållande i detta afseende. Jag stöder mig för denna min utsago på verkliga beräkningar, och jag skulle dessutom kunna åberopa en auktoritet, som säkerligen skulle erkännas af oss alla, nemligen öfverste Eriesson, som i en efter år 1851 utgifven skrift helt bestämdt och kategoriskt säger, att alla de byggnader, som Stockholms invånare under de sista 100 åren uppfört vid Mälarens utlopp, snarare minskat än ökat Mälarens area. Jag vågar sålunda tro, att berörda påstående af motionärerne icke hvilat på någon hållbar grund. Detta hindrar icke på något sätt, att jag icke villigt och gerna erkänner befogenheten af deras önsknin-gar, det åtgärder i alla fall måtte vidtagas för att vid flodtillfällen bereda ett hastigare aflopp åt Mälarens vatten, och detta erkännande gör jag gerna så väl såsom sjelf strandegare som i egenskap af representant för Stockholm. Jag tror mig dock kunna påstå, att icke alla åtgärder i detta afseende varit åsidosatta, och i närvarande stund pågå undersökningar i syfte att bereda ett hastigare aflopp åt Mälarens flodvatten genom det enda erkänt praktiska sätt, nemligen genom att afskära norra delen af Helgeandsholmens strand. Detta skulle medverka till att kunna göra afloppet betydligt hastigare, då ju detta långt i strömmen framskjutande hörn i väsentlig mån försvårar vattnets utflöde under Norrbro. Utan att våga uttala en be-

Undersökning rörande nytt utlopp för Mälarens vatten.
(Forts.)

Undersök-
ning rörande
nytt utlopp
för Mälarens
vatten.
(Forts.)

stämnd förhoppning, tror jag mig dock kunna upplysa, att denna fråga, långt ifrån att hvilas, för närvarande är inom hufvudstaden vida mera lefvande än förut. Jag anser för öfrigt, att motionärernes anspråk i detta afseende äro så mycket mera befogade, som vi vid sista riksdagen fattade ett beslut, jag menar det om Hjelmarens sänkning, hvilket — de sakkunnige må härom säga hvad de vilja — torde komma att i icke oväsentlig mån inverka på vattenförhållandena i Mälaren. Äfven i detta fall stödjer jag mig på öfverste Ericssons nyss åberopade auktoritet; han säger nemligen i samma skrift, som jag nyss omnämnde, att denna fråga bör med största uppmärksamhet följas icke blott af Stockholms stad, utan äfven af Mälardalens invånare, emedan en sänkning af Hjelmarens vattenyta utan tvifvel skulle komma att inverka på vattenförhållandena i Mälaren. Då jag nu härmed vill uttala, att jag för min del är mycket benägen att biträda ett förslag, afseende att reglera Mälarens vattenstånd, ber jag att på samma gång få med bestämdhet framhålla, att det icke går an att låta denna reglering gå ut på att sänka Mälarens yta under sin normalhöjd eller medelvattenståndet, utan att man endast bör så ordna förhållandena, att man har i sin hand att vid flodtillfällen kunna tillräckligt hastigt utsläppa det öfverflödiga vattnet och återställa normalytan. Det skulle vara bestämdt orätt att vilja sänka Mälarens yta under ett visst mått, t. ex. 15 fot, emedan ett oförsigtigt tillvägagående dervidlag skulle hafva ett oberäkneligt inflytande på åtskilliga viktiga omständigheter, såsom t. ex. på segelfarten i Mälaren. Om man toge sig för att sänka Mälarens yta till samma nivå som saltsjöns, skulle detta för öfrigt icke hafva något annat resultat än att det fall, som nu finnes här vid Stockholm, skulle flyttas högre upp såsom till Qvicksund eller Stäket. Det syftemål, man således vid en reglering af dessa förhållanden bör hafva för ögonen, kan som sagdt icke vara något annat än att hastigare befördra flodvattnets aflopp. Jag sluter mig i detta afseende till hvad strandegarne sjelfve en gång förklarar, då de i en underdånig ansökning till Kongl. Maj:t på 1850-talet uttalade som sin åsigt, att 15 fot vore härvidlag det rätta måttet, som ej borde öfverskridas. Jag hoppas, att den tidpunkt icke skall vara alltför aflägsen, då man skall hafva nått detta önskningsmål. Hvad det föreliggande betänkanDET angår, tror jag, att Stats-Utskottet haft rätt i att, med erkännande af frågans vikt, anse den icke vara af beskaffenhet att påkalla offentligt anslag. Denna fråga är nemligen af den betydelse och det intresse för de kommuner och landsdelar, som den rör, att jag tror, att dessa icke skola undandra sig att lemna erforderliga medel, synnerligen som de förberedande undersökningar, som kunna behövas för dess omsorgsfulla pröfning, redan äro till största delen verkställda. På grund af hvad jag nu haft äran anföra har jag intet annat yrkande att göra än att instämma i Stats-Utskottets hemställan, på samma gång jag ansett mig böra begagna detta tillfälle att till protokollet meddela de upplysningar jag ansett vara af intresse för frågans bedömande.

Herr Montgomery Cederhielm: Det är gifvet att jag, som i så många år bott i en trakt, som lider af Mälarens öfversvämnin-

gar, för min del måste hysa sympatier för dem, hvilka med mig delat denna olyckliga belägenhet. Men efter hvad nyss blifvit yttradt vill jag icke yrka annat än bifall till Utskottets förslag. Jag vill emellertid nämna, att det för de ifrågavarande strandegarne finnes ett annat sätt att gå till väga, hvilket jag anser mera praktiskt och säkrare ledande till målet än den nu valda utvägen att söka erhålla statsbidrag. Vid 1847 års riksdag, alltså för 31 år sedan, väckte jag på riddarhuset motion om auvisande af ett statsbidrag å 4,000 kronor för anställande af undersökningar rörande Hjelmarens sänkning. I anledning häraf hemställde då varande Stats-Utskott, att som Kongl. Maj:t, derest han funne företaget förtjena understöd, tvifvelsutän kunde utan särskildt anslag anvisa för ändamålet erforderliga medel, motionen icke måtte vinna afseende, och frågan föll för den gången. Men detta hade till påföljd att strandegarne af egna medel samman-sköto det i motionen föreslagna beloppet och derpå ingingo till Kongl. Maj:t med en underdånig anhållan, det Kongl. Maj:t täcktes af statsmedel anvisa motsvarande bidrag, hvilket äfven skedde Åren 1849—1850 företogos derpå undersökningar, hvilka sedan legat till grund för sistnämnda sjös sänkning. Jag tror att detta sätt skulle vara lämpligt att välja äfven i fråga om Mälarens sänkning och att det-samma är riktigare än det af motionärerne föreslagna.

Undersökning rörande nytt utlopp för Mälarens vatten.
(Forts.)

Öfverläggningen förklarades slutad och utlåtandet bifölls.

Föredrogs ånyo och bifölls Lag-Utskottets den 9 och 11 i denna månad bordlagda utlåtanden:

N:o 13, i anledning af väckt motion om ändring af 12 kap. 2 § samt 17 kap. 3 § Rättegångsbalken; och

N:o 14, i anledning af väckt motion om förändrad lydelse af 17 kap. 4 § Rättegångsbalken.

Föredrogs ånyo Lag-Utskottets den 9 och 11 i denna månad bordlagda utlåtande N:o 15, i anledning af väckt motion om förändrad lydelse af 25 kap. 9 § Rättegångsbalken.

Ändring af 25 kap. 9 § Rättegångsbalken.

Herr von Gegerfelt: För den händelse några af Kammarens ledamöter, behagat fästa uppmärksamhet vid min reservation, anbåller jag vördsammast, att uppmärksamhet jemväl måtte rigtas derå, att ett särskildt tillägsblad utdelats, innefattande en rättelse i samma reservation. Genom förbiseende hafva nemligen i det tryckta betänkandet några ord bortfallit ur reservationen, hvilket rubbar sammanhanget i dess innehåll. Hvad sjelfva frågan beträffar så torde densamma icke af Kammarern med något synnerligt intresse omfattas, och jag tror icke heller att den är deraf förtjent. Så till vida har den dock sin märkvärdighet, att den nu för första gången blifvit väckt, oaktadt enahanda anledning dertill som nu förefunnits i nära 30 år. Under hela denna tid har ingen af vederbörande ansett frågan för-

*Ändring af
25 kap. 9 §
Rättegångs-
balken.
(Forts.)*

tjena att dragas under Riksdagens pröfning. Saken är i korthet följande: Rättegångsbalkens 25 kap. 9 § stadgar om vadetiden eller den tid, inom hvilken tvistemål från de särskilda häradsrätterna skola fullföljas i vederbörande hofrätt. Denna tid är, så vidt den rör förevarande ämne, sålunda bestämd, att den i fråga om saker, som gå från "häradsrätt i Bohus län", utgör sextio dagar och beträffande mål från "häradsrätt i Skaraborgs eller Elfsborgs län", fyratio dagar. Nu finnas tre små härad, Östra Hisings, Askims och Säfvedals, hvilka äro belägna inom Vestergötland, men icke tillhöra Skaraborgs eller Elfsborgs, utan Götcborgs och Bohus län. Hvad Östra Hisings härad beträffar så är det förenadt med det vida större Vestra Hisings härad till ett tingslag. Detta senare härad är beläget i Göteborgs och Bohus län, och häradsrätten har der sin tingstad. Något tvifvel kan då icke uppstå derom att hela detta tingslag är en häradsrätt i Bohus län, från hvilken vadetiden således är 60 dagar, och detta har också Utskottet i strid mot motionären antagit. Hvad åter angår Askims och Säfvedals härad, hvilka äro belägna i Vestergötland men icke tillhöra Skaraborgs eller Elfsborgs län, så finnes verkligen icke någon uttrycklig lagbestämmelse rörande vadetiden för tvister från domstolarne i dessa härad, men såsom liggande i Vestergötland hafva dessa härad i alla tider ansetts i förevarande hänseende likställda med dem, som äro belägna inom Skaraborgs eller Elfsborgs län. Jag har temligen länge tjenstgjort i Göta hofrätt, under hvilken de ifrågasvarande häradsrätterna lyda, med har aldrig hört någon tvekan uttalas angående vadetidens beräkning i mål, som från dessa domstolar fullföljts. Då i vår lag finnes så många stadganden, som icke blott äro otydliga, utan äfven föranleda olika tolkningar, anser jag våra lagstiftare böra spara sina krafter till bättre ändamål än att vidtaga lagförändringar, hvilka icke hafva den ringaste praktiska betydelse. Den som vill hafva ett lagstadgande om vadetidens beräkning för ifrågavarande fall kan jag hänvisa till en bestämmelse i Rättegångsbalken, nemligen 1 kap. 11 §, att landssed, som ej har oskäl med sig, må domaren rätta sin dom efter, der beskrifven lag ej finnes. I den här föreliggande frågan har landsseden, såsom jag nämnde, på ett aldeles otvetydigt sätt uttalat sig och hvilket varit öfverensstämmande med lagens mening. På dessa skäl får jag anhålla om afslag å Utskottets hemställan.

Herr Lindgren: Jag anser mig böra nämna, att jag inom Utskottet förenade mig med den ärade talare, som näst före mig hade ordet, ehuru sådant icke kommit att inflyta i det under behandling varande utlåtandet.

Grefve Mörner, Oscar: Denna fråga har visserligen undergått en rätt besynnerlig behandling från Lag-Utskottets sida. Jag öfvervar frågans handläggning inom Utskottet, och vid debatten der, i hvilken jag dock icke deltog, syntes man vara temligen ense om den hemställan, Utskottet här gjort. När utlåtandet emellertid justerades, förspordes skiljaktigheter, och reservanter finnas antecknade så många, att jag nästan undrar om af dem ibland Första Kammarens utskotts-

ledamöter, som öfvervoro ärendet, jag icke är nära nog den ende som icke inlagt reservation. Om än alltså detta förslag tillkommit genom en majoritet, som vid tillfället för beslutets fattande var temligen påtaglig, men sedermera nästan försvunnit i det blå fjerran, skulle det enligt min åsigt icke vara rätt att, då förslaget nu framkommit, ingen skulle uppträda till dess försvar, och jag finner mig därför föranlåten att taga på mig den bördan.

*Ändring af
25 kap. 9 §
Rättegångs-
balken.*

(Forts.)

Hvarom är nu här frågan? Den förste talaren erkände, att nu varande lag innehölle i förevarande afseende en otydlighet eller till och med en ren brist, men ansåg, att då den funnits till så länge, den gerna kunde få fortfara ännu en tid, och han tröstade sig med, att då det funnes så många otydligheter och brister i vår lag, vore det skada att taga bort en eller annan, utan alla borde få vara kvar, förmodligen derföre att vackrast vore, om de på en gång blefve bort-hulpne. Derför motsatte han sig Utskottets förslag. Den ärade talaren har icke gittat förebära, än mindre visa, att den här föreslagna ändringen är på något sätt oriktig. Det är den icke heller, den är tvärtom fullt sådan, som den bör vara. Att den skulle vara skadlig är icke möjligt, ty tager man bort en otydlighet och sätter i dess ställe en tydlig bestämmelse, så gör man säkerligen nytta, men ej skada. Att landssed skulle gälla, kan man visserligen säga, men det håller ej alltid streck. Säkert är, att otydlighet i lagen ofta medfört skada. Nu säger den ärade talaren, att i detta fall aldrig någon skada uppkommit af lagens ofullständighet. Det må så vara. Men vi kunna tänka oss, att sedan en viss lagtillämpning gällt en lång tid, kommer en ung man med håg att lysa, vare sig han eger eller saknar snille, och hittar på att lagen bör annolunda förstås och åstadkommer sålunda till stor skada för det allmänna en mot den dittills följda lagtillämpningen stridande förändring, hvilken ej medför annat gagn än att den unge mannen möjligen vinner ett visst slags rykte, och märkvärdigt nog har man till och med sett, att sådana nya i strid mot sekelgammal uppfattning stående åsichter lyckats framtränga till och göra sig gällande i Högsta domstolen och medfört en alldeles förändrad domstolspraxis. Nu står i vår lag icke bestämdt, huru vadetiden i de ifrågavarande fallen skall beräknas, utan allt hvilar här på den praxis som följes i Göta Hofrätt. Antag att en vacker dag en advokat kommer och säger: i detta mål är eder talan icke bevarad; ni skulle hafva fullföljt ert vad inom annan tid än ni det gjort, och som ni således förfarit oriktigt, har ni förlorat er talan. Det kan då hända att i öfverrätten inkommit sådana nya element, att flertalet af domstolens ledamöter biträder advokatens mening och förklarar personen i fråga hafva förlorat sin rätt. Det har framhållits, att Rättegångsbalken skulle vara under omarbetning, och att derför någon åtgärd i anledning af den nu väckta frågan icke skulle erfordras. När denna omarbetning blifver färdig, veta vi emellertid icke, och det torde kunna dröja så länge, att efter all sannolikhet de fleste bland oss hunnit dessförinnan lemna icke blott detta rum, utan äfven vår jordiska bana. Derför torde man icke böra skjuta undan lagförändringar, som otviveltigt äro rigtiga och således behöfliga, endast af det skäl, att så många dylika förändringar

*Ändring af
25 kap. 9 §
Rättegångs-
balken.*
(Forts.)

behöfde göras, att det intet gagnar att inskränka sig till en enda. Utskottets förslag innefattar helt enkelt att taga bort en ovisshet, hvartill lagen gifver anledning, och insätta ett stadgande, hvarigenom full visshet vinnes. Hvarför skall man då motsätta sig detta? Jag för min del får erkänna, att jag icke kan inse lämpligheten häraf. Jag håller före, att hvarje åtgärd, hvarigenom trygghet i rättsförhållandena beredes, är nyttig, och att hvarje otydlighet i lagen bör borttagas, då sådant utan olägenhet kan ske. På de skäl, jag sålunda andragit, finner jag mig föranlåten att yrka bifall till Utskottets förslag.

Sedan öfverläggningen härefter förklarats slutad och Herr Talmannen upptagit de derunder gjorda yrkanden å dels bifall till Lag-Utskottets förevarande utlåtande och dels afslag derå, framställdes propositioner på dessa yrkanden samt besvarades med ja och nej i blandning; hvarefter proposition på bifall till utlåtandet förnyades, och då dervid svarades så väl ja som nej, förklarades ja nu hafva varit öfvervägande.

Föredrogos ånyo och biföllos Lag-Utskottets den 9 och 11 i denna månad bordlagda utlåtanden: N:o 16, i anledning af väckt motion om ändring i 5 kap. 1 § Strafflagen; och

N:o 17, i anledning af väckt motion om förändrad lydelse af 14 kap. 12 § Strafflagen.

Föredrogs, men begärdes af flere ledamöter ånyo på bordet Stats-Utskottets den 11 i denna månad bordlagda utlåtande N:o 10, angående regleringen af utgifterna under riksstatens Sjunde hufvudtitel.

Föredrogs, men begärdes af flere ledamöter ånyo på bordet Lag-Utskottets den 11 i denna månad bordlagda utlåtande N:o 18, i anledning af väckt motion om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande ändring i lagstiftningen om verkställighet af frihetsstraff.

Anmälades och bordlades Lag Utskottets utlåtanden:

N:o 19, i anledning af gjord framställning om ändring i 46 § af Kongl. legostadgan den 23 November 1833;

N:o 20, i anledning af väckta förslag om tillägg till gällande föreskrifter om aktiebolag; och

N:o 21, i anledning af väckta motioner om förändrad lagstiftning beträffande förlust af medborgerligt förtroende.

Kammaren åtskildes kl. 11 f. m.

In fidem
O. Brakel.